

EIOPA-BoS-14/167 FI

Ohjeita omaan lisävarallisuuteen liittyen

Ohjeita omaan lisävarallisuuteen liittyen

Johdanto

- 1.1. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen perustamisesta (jäljempänä "EIOPA-asetus")¹ EIOPA on laatinut ohjeet koskien omaa lisävarallisuutta.
- 1.2. Ohjeet liittyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, 89, 90, 93–96, 226 ja 235 artikloihin vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (jäljempänä "Solvenssi II")², sekä 10 lokakuuta 2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/35, jolla täydennetään direktiiviä 2009/138/EY (jäljempänä "komission delegoitu asetusta 2015/35") 62–67, 74, 75, 78 ja 79 artikloihin³.
- 1.3. Nämä ohjeet on osoitettu valvontaviranomaisille Solvenssi II direktiivin nojalla.
- 1.4. Oman lisävarallisuuden erät ovat ehdollisia siinä mielessä, että niitä ei ole maksettu, eikä niitä ole kirjattu taseeseen. Tällaisten erien ehdollinen luonne näkyy siitä, että ne vaativat valvontaviranomaisen hyväksynnän. Jos, jonakin vielä määrittämättömänä ajankohtana tulevaisuudessa, oman lisävarallisuuden erät määrätään maksettaviksi, niiden ehdollisuus lakkaa ja niistä tulee oman perusvarallisuuden eriä, jotka merkitään varoina taseeseen.
- 1.5. Solvenssi II:n 89 artikla toteaa, että oma lisävarallisuus voi sisältää minkä tahansa laillisesti sitovan sitoumuksen, jonka yritys on ottanut vastaan. Tämä saattaa sisältää monia järjestelyjä, jotka eivät kuulu tietyn oman lisävarallisuuden erien luokkiin niin kuin Solvenssi II:ssä on esitetty, kunhan ne voidaan määrätä maksettavaksi tappioiden vaimentamiseksi.
- 1.6. Nämä ohjeet kuvaavat harkintaa, joka liittyy valvontaviranomaisen hyväksymisprosessiin liittyen oman lisävarallisuuden eriin, oman lisävarallisuuden erien luokitteluun ja jatkuvaan hyväksymiskriteerien täyttämiseen.
- 1.7. Omien lisävarallisuuden erien hyväksymisprosessi on jatkuvaa kommunikaatiota valvontaviranomaisten ja yritysten välillä, jo myös ennen kuin yritys lähettää virallisen hakemuksen oman lisävarallisuuden erän hyväksymiseksi. Jos oman lisävarallisuuden erä, joka on määrättävissä maksettavaksi, muuttuisi "ei-listalla olevaksi eräksi", ja sen vuoksi tarvittaisiin kahden valvontaviranomaisen hyväksyntä, kyseisen kommunikaation pitäisi

¹ EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48–83

² EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1–155

³ EUVL L 12, 17.01.2015, s. 1–797.

noudattaa sitä menettelytapaa, jota on seurattava liittyen kahden hyväksynnän tarpeeseen.

- 1.8. Solvenssi II:n 226 artikla mahdollistaa sen, että ryhmä hakee hyväksyntää oman lisävarallisuuden erälle, kun kyseessä on välittävässä asemassa oleva vakuutusholdingyhtiö tai välittävässä asemassa oleva ryhmittymän omistusyhteisö. Tällaisissa tapauksissa näitä ohjeita sovelletaan niin kuin välittävässä asemassa oleva vakuutusholdingyhtiö tai välittävässä asemassa oleva ryhmittymän omistusyhteisö olisivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä. Tätä sovelletaan myös, jos ryhmää johtaa vakuutusholdingyhtiö tai ryhmittymän omistusyhteisö Solvenssi II:n 235 artiklan mukaisesti.
- 1.9. Seuraavat määritelmät on kehitetty näitä ohjeita varten:
- (a) "Pääomainstrumentti" tarkoittaa instrumenttia, joka maksettavaksi määrättäessä saa aikaan varoja, usein käteismuodossa, luoden samalla vastaavani omistussuuden vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä osakkeiden tapauksessa, tai vastaavan omistuksen yrityksen etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin;
 - (b) "Ei-listalla oleva erä" tarkoittaa omien varojen erää, jota ei ole sisällytetty luetteloihin komission delegoidun asetuksen 2015/35 69, 72 ja 76 artikloissa.
- 1.10. Termeillä on johdannossa esitellyissä säädöksissä määritelty tarkoitus, mikäli termiä ei ole erikseen määritelty näissä ohjeissa.
- 1.11. Nämä ohjeet tulevat voimaan 1. huhtikuuta 2015.

Ohje 1 – Niiden oman lisävarallisuuden erien hyväksyminen, jotka maksettavaksi määrittämisen jälkeen ovat ei-listalla olevia eriä

- 1.12. Jos oman lisävarallisuuden erä maksettavaksi määrittämisen jälkeen olisi "ei-listalla oleva erä", yritysten pitäisi hakea kyseisen erän luokittelulle hyväksyntää, niin kuin komission delegoidun asetuksen 2015/35n 79 artiklassa edellytetään, ennen oman lisävarallisuuden erän hyväksymishakemuksen lähettämistä.

Ohje 2 – Oman lisävarallisuuden erää koskevaan sopimukseen solmiminen

- 1.13. Jos valvontaviranomaisen hyväksyntä on annettu sillä ehdolla, että sopimus solmitaan EIOPA:n teknisen täytäntöönpanostandardin luonnoksen 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti, toimenpitein joiden avulla valvontaviranomaisen hyväksyntä saadaan oman lisävarallisuuden erien käytölle⁴, yrityksen pitäisi virallisesti tehdä sopimus viimeistään 15 työpäivää hyväksynnän saamisen jälkeen, paitsi jos yritys on sopinut pidemmästä ajanjaksosta etukäteen kirjallisesti valvontaviranomaisen kanssa.

⁴ <https://eiopa.europa.eu/Pages/Supervision/Insurance/draft-implementing-technical-standards-on-the-supervisory-approval-processes-for-solvency-ii.aspx>

Ohje 3 – Vaadittaessa lunastettava

- 1.14. Jotta erät, joihin on viitattu komission delegoidun asetuksen 2015/35 74 artiklan a, b, c, d, f ja i kohdissa, olisi vaadittaessalunastettavia, yritysten pitäisi varmistaa että lunastus ei ole:
- (a) riippuvainen tapahtuman esiintymisestä tai täytettävistä kriteereistä;
 - (b) riippuvainen vastapuolen tai minkään kolmannen osapuolen hyväksynnästä;
 - (c) riippuvainen mistään hyväksynnästä, järjestelystä tai kannustimesta, mikä tarkoittaa, että yritys ei saa lupaa tai ei todennäköisesti määrää kohdetta maksettavaksi; tai
 - (d) riippuvainen mistään toisesta järjestelystä tai järjestelyjen yhdistelmästä, joilla on sama vaikutus kuin kohdilla (a)–(c).
- 1.15. Kun kyseessä on keskinäisen yrityksen tai keskinäistä yritystä vastaavan yrityksen Solvenssi II:n 90 artiklan mukaiset lisämaksut, valvontaviranomaisten pitäisi harkita, onko olemassa esteitä vaateiden käyttämiselle tappioiden kattamiseksi niiden syntyessä ja vaateiden perimiseksi ajallaan.

Ohje 4 – Oman lisävarallisuuden erien luokittelu

- 1.16. Valvontaviranomaisen ei pitäisi määritellä oman lisävarallisuuden erän luokittelua pelkästään sen muodon perusteella, jossa erä esitetään ja sitä kuvataan. Valvontaviranomaisen arvioinnin ja oman lisävarallisuuden erän luokittelun pitäisi riippua erän taloudellisesta sisällöstä ja siitä, miten se täyttäisi Solvenssi II:n 93–96 artikloissa ja komission delegoidun asetuksen 2015/35 74, 75 ja 78 artikloissa määritetyt piirteet.
- 1.17. Kun oman lisävarallisuuden eristä tulee pääomainstrumentteja, jotka ovat määrättävissä maksettavaksi, yritysten pitäisi luokitella oman lisävarallisuuden erä arvioimalla kyseisen pääomainstrumentin ominaisuuksia ja määrittämällä mihin luokkaan pääomainstrumentti kuuluisi, jos se määrättäisiin maksettavaksi.
- 1.18. Yritysten pitäisi varmistaa, että silloin kun oman lisävarallisuuden erän määrääminen maksettavaksi johtaa käteisen tai muiden varojen vastaanottoon, kyseistä oman perusvarallisuuden erää kohdellaan maksuna vain, kun se ei johda vastaavaan pääomainstrumenttiin tai velkaan, oli se sitten riippuvaista yrityksestä tai ei.
- 1.19. Yritysten pitäisi kohdella eriä maksuna:
- (a) kun ne ovat ehdottoman lahjan muodossa, tai oman varallisuuden lahjoituksena;
 - (b) olivatpa ne sitten emoyritykseltä, tai miltä tahansa muulta osapuolelta, tai lisämaksujen muodossa keskinäisten yritysten tai keskinäisten yritysten tapaisten yritysten jäseniltä;

- (c) riippumatta erän kohtelusta kirjanpidossa, vaikuttaen suoraan voittoon tai tappioon tai vaikuttaen suoraan rahastoihin.

- 1.20. Koska niiden maksujen käsitteleminen taseessa, jotka täyttävät oman varallisuuden luokkiin luokitteluksi tarvittavat ominaisuudet ja tunnusmerkit, kasvattaa yrityksen varoja ja vastaavasti kasvattaa täsmäytyserää, ja koska maksu ei saa aikaan pääomainstrumentia tai velkaa tai mitään muuta oman perusvarallisuuden erää, yritysten pitäisi luokitella erä luokkaan 2 kuuluvaksi oman lisävarallisuuden eräksi.
- 1.21. Yritysten pitäisi luokitella sopimusjärjestelyt, jotka maksettavaksi määrättäessä kattavat yrityksen velat kolmansille osapuolille, samalla tavalla kuin maksut jos ne:
 - (a) saavat aikaan varoja yrityksen luotonantajana olevalle kolmannelle osapuolelle;
 - (b) eivät aiheuta vastaavia velkoja yritykselle.
- 1.22. Yritysten pitäisi käsitellä korvaussopimuksia, jotka velvoittavat kolmannen osapuolen korvaamaan summia yrityksen luotonantajalle velvoittamatta yritystä maksamaan summia takaisin kolmansille osapuolille, oman lisävarallisuuden erinä, jotka vaativat valvontaviranomaisen hyväksynnän.
- 1.23. Valvontaviranomaisten pitäisi luokitella oman lisävarallisuuden erät, jotka maksettavaksi määrättäessä eivät muutu pääomainstrumenteiksi, maksuiksi tai järjestelyiksi, vaikka kattavat yrityksen velkoja, ottamalla huomioon näiden maksettavaksi määrättävien oman lisävarallisuuden erien ominaisuudet.

Ohje 5 – Jatkuva kriteerien täyttäminen

- 1.24. Yrityksen tulisi keskustella valvontaviranomaisen kanssa mahdollisimman aikaisessa vaiheessa, jos sillä on aiheutta uskoa, että oleellinen muutos oman lisävarallisuuden erien tappioiden vaimennusvaikutuksessa on välitön tai todennäköinen.

Ohje 6 – Jatkuvan kriteerien täyttämisen arviointi

- 1.25. Harkittaessa heijastaako oman lisävarallisuuden erälle määritelty summa sen tappioiden vaimennusvaikutusta, valvontaviranomaisten tulisi harkita muista lähteistä saatujen tietojen käyttämistä yrityksiltä saatujen tietojen lisäksi komission delegoidun asetuksen 2015/35 62 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti, sisältäen mutta ei rajoittuen:
 - (a) tietoon, joka on saatu paikalla tehdyissä on site-tarkastuksissa;
 - (b) ad-hoc-tietoon, joka on saatu osana valvojan arviointiprosessia;
 - (c) tietoon, joka on saatu muilta valvontaviranomaisilta valvontakollegiossa, jos tulee kyseeseen.

Vaatimuksenmukaisuutta ja raportointia koskevat säännöt

- 1.26. Tässä asiakirjassa on EIOPA-asetuksen 16 artiklan nojalla annettuja ohjeita. EIOPA-asetuksen 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti toimivaltaisten viranomaisten ja finanssilaitosten on kaikin tavoin pyrittävä noudattamaan ohjeita ja suosituksia.
- 1.27. Toimivaltaisten viranomaisten, jotka noudattavat tai aikovat noudattaa näitä ohjeita, olisi sisällytettävä ne sääntely- tai valvontakehykseensä asianmukaisella tavalla.
- 1.28. Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava EIOPA:lle, noudattavatko tai aikovatko ne noudattaa näitä ohjeita, ja kerrottava perustelut, mikäli ne eivät noudata tai aio noudattaa niitä, kahden kuukauden kuluessa käännettyjen versioiden julkaisupäivämäärästä.
- 1.29. Mikäli vastausta ei saada määräaikaan mennessä, toimivaltaisten viranomaisten katsotaan jättäneen noudattamatta ilmoittamisvelvollisuuden, mikä raportoidaan.

Tarkastusta koskevat loppusäännökset

- 1.30. EIOPA voi arvioida nykyiset ohjeet uudelleen.